

[Lis Aaltonen]

tion skal ikke skade det offentlighedsprincip, som ligger i loven.

Man kunne ønske, at mange flere, ikke mindst erhvervsdrivende, var opmærksomme på den afgørende betydning, som lokalplanarbejdet har for dem. Hvis virksomhederne, store som små, vil være med til at udvikle lokalområderne i en for alle parter positiv retning, må de deltage i lokalplanarbejdet. Erhvervslivet vil gøre klogt i ikke at opfatte lokalplanerne som snærende bånd, men som en ramme, der giver virksomhederne mulighed for en sikker planlægning i årene fremover.

Når man arbejder med planlægning, er det ganske svært at holde sig til den gyldne middelvej. Den ene grøft kan efter behag kaldes kræfternes frie spil, planløshed eller anarki. Den anden kunne kaldes planøkonomi, proletarietets diktatur. Det konservative folkepartis mål er at holde sig lige langt fra begge grøfter, så vi kan holde os på den gyldne middelvej, hvor der ikke er planlagt for at tilfredsstille forældede ideologier, men hvor der er planlagt netop så meget, som der er behov for, og altid i bevidstheden om at planerne ikke er et mål i sig selv, men et middel til bedre udnyttelse og beskyttelse af de givne ressourcer.

Sluttelig kan jeg på det konservative folkepartis vegne tilsige en hurtig og velvillig udvalgsbehandling.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Fru Lis Aaltonen må nok finde sig i, at denne rå stemme, der kommer fra en tilhænger af planøkonomi, stiller hende et par spørgsmål her indimellem.

Fru Lis Aaltonen nævnte, at der var grupper, der havde anvendt indsigelsesretten efter kommuneplanloven, når man fremlagde lokalplaner, som led i politisk pression. Jeg vil gerne bede fru Lis Aaltonen heroppefra om at komme med nogle eksempler og eventuelt konkretisere, hvilke grupper der er tale om i den henseende. Jeg går ud fra, at fru Lis Aaltonen henviser til de grupper, der i kommuneplanloven er indsigelsesberettigede.

Hanne Severinsen (V):

Vedtagelsen af kommuneplanloven i 1977 var et væsentligt fremskridt. Fremfor det bu-

reaukratiske system, hvor forskellige instanser kontrollerede hinanden, fik man her indført et system med rammestyling, decentralisering og borgerdeltagelse. Jeg tror, de fleste er enige om, at principperne var rigtige, men vi har indhøstet nogle praktiske erfaringer, som opfordrer os til at smidiggøre reglerne og forenkle dem. Ellers risikerer vi et bureaukrati og overflødigt snærende rammer.

Det foreliggende lovforslag sigter netop på at skabe en forenkling, der samtidig betyder, at lovens oprindelige intentioner fastholdes og udbygges, fordi det bliver nemmere for borgerne at overskue, hvilke rettigheder de har, når reglerne er mere præcise og enkle. Venstre er derfor tilfreds med det foreliggende lovforslag.

Lovforslaget indeholder en lang række praktiske ændringer, som har været ønsket af kommunerne i lang tid. Vi har bemærket os, at ændringerne i tidsfristerne i de forskellige faser af lokalplan- og kommuneplanproceduren er ændringer, som ikke betyder, at borgernes muligheder for at gøre indsigelser forringes. Kun kommunens sagsbehandlingstid forkortes, og det betyder, at man får mulighed for at administrere hurtigt, så lokalplanerne kan tilvejebringes på mindre tid, hvilket betyder lavere byggepriser til gavn for fremtidige ejere og lejere.

Parkeringspladsreglerne smidiggøres, og det har længe været tiltrængt. Naboorienteringspligten bliver bedre klarlagt, og håndhævelsesreglerne forenkles. Som noget nyt bliver der mulighed for, at kommunalbestyrelserne selv kan lave ændringsforslag, efter at forslaget har været ude til høring, uden at hele proceduren nødvendigvis skal om igen. Meningen med høringsproceduren er jo, at der skal være en offentlig debat, og selv om denne offentlige debat ikke betyder, at der indkommer ændringsforslag, kunne det jo tænkes, at kommunen fik nogle gode ideer undervejs. Vi er tilfredse med, at der på denne måde fjernes mange formalistiske regler.

Herudover angriber lovforslaget nogle af de problemer, vi har i forbindelse med en forstiv planlægning. Småændringer, som tiden er løbet fra, bliver mulige, og man behøver ikke i alle tilfælde afvente den 4-årige revision af kommuneplan og regionplan.

Vi må gøre os klart, at der sker så mange forandringer, at planlægning ikke i alle detaljer kan fastlægges for fremtiden. Vi kan